

ION ILIESCU

Un eveniment deosebit în viața mea din această perioadă a fost propunerea candidaturii mele și alegerea, în 1957, ca deputat în Marea Adunare Națională. Adunarea de prezentare a candidaturii a avut loc în sala de festivități a Institutului de Mine din București, care funcționa în clădirea fostului liceu de fete „Carmen Silva”, devenit, după mutarea Institutului de Mine la Petroșani, local al Conservatorului, respectiv al Academiei de Muzică din Capitală. La adunare au participat mai ales studenți și cadre didactice din institut, dar și reprezentanți ai locuitorilor din cartier.

Am început deci și activitatea de deputat, care, în ciuda activității limitate a Marii Adunări Naționale, a rolului ei marginal în sistemul politic al momentului, mi-a facilitat noi contacte și accesul la noi surse de informare și formare.

Printre altele, am fost ales secretar al Grupului Român al Uniunii Interparlamentare, una dintre cele mai vechi organizații internaționale, unde România a avut o reprezentare continuă și de lungă durată. Uniunea a fost înființată în 1889, iar România a aderat în 1891. În această calitate, am avut prilejul să colaborez cu președintele grupului, profesorul Tudor Drăganu, de la Cluj, reputat specialist în drept constituțional, și cu vicepreședintele, Constantin Stătescu, profesor la Facultatea de Drept din București, o vreme ministru al Justiției. Împreună cu cei doi am participat la câteva reuniuni, de primăvară sau de toamnă, ale Uniunii Interparlamentare. Prima participare de acest fel a reprezentat-o cea din primăvara anului 1960, de la Atena. Atunci am avut prilejul să cunosc numeroase personalități politice, printre care prim-ministrul Konstantinos Karamanlis și șeful opoziției de atunci, Georgios Papandreu, bunicul premierului socialist al Greciei de până în 2011, care este și președinte al PASOK și totodată președinte al Internaționalei Socialiste.

Problema locativă

După război, București, oraș care a avut de suferit atât din cauza bombardamentelor americane, cât și din cauza celor germane și aflat

în rapidă creștere de populație, a avut mari probleme cu spațiile de locuit. Abia în 1957 am reușit să primesc repartiție pentru o locuință, ceea ce ne-a permis să ne mutăm din apartamentul mamei, din blocul CFR de lângă gara Filaret, unde locuiam împreună, cam înghesuiți, după căsătoria mea. Pe lângă lipsa de spațiu, pentru Nina era dificil, întrucât avea de parcurs zilnic o distanță mare până la Institutul de Cercetări Metalurgice, unde fusese angajată după absolvire și unde lucra în laboratorul de coroziune, institutul aflându-se în cartierul Crângași. Așa încât ne-am bucurat să ne putem muta într-un apartament de două camere, într-un bloc nou, de patru etaje, construit în noul cartier Floreasca, pe strada Rahmaninov. Apartamentul se afla la ultimul etaj, și precizarea are motivele ei. A trebuit să ne procurăm și mobilier, pe care l-am comandat la Atelierele Heliade, un mobilier solid, de care ne folosim și acum, după atâția ani!

Cum spuneam, apartamentul era la ultimul etaj, și am aflat rapid că eram ghinionști. Nu mult de la instalarea noastră, după o ploaie abundentă, ne-am trezit cu apartamentul inundat. Hidroizolația acoperișului fusese făcută de mântuială, boală veche, care transcende timpul și ideologiile, drept pentru care pătrunsese apă prin tavan. Problema a fost rezolvată doar printr-o nouă mutare, tot la ultimul etaj, tot la două camere, de data asta într-un bloc cu trei etaje de pe strada Chopin, bloc prevăzut însă cu acoperiș în șarpantă. Numai că, și aici, ghinion! Proiectantul avusese nefericita inspirație să plaseze spălătoria comună blocului deasupra ultimului etaj, într-un spațiu mansardat, împreună cu uscătoria. Dar nu asta era problema, în principiu. Spălătoria era plasată chiar deasupra dormitorului nostru. Instalațiile de proastă calitate și prost executate au făcut să ne trezim într-o seară, când ne întorceam de la un spectacol de teatru, cu dormitorul inundat. Șifonierul, patul, covoarele, toate înotau în apă! Dublă neșansă, la început de locuire „independentă”!

În fine, în 1959 am reușit să ne mutăm într-o casă mai veche, de pe strada Zoe, nu departe de Piața Dorobanți, tot într-un apartament de două camere, situat la parterul clădirii, în zona sa din spate. Singurul inconvenient era că nu avea suficientă lumină naturală, fiind mascat de clădirile vecine. Am scăpat însă de surprizele pe care ni le oferiseră primele două apartamente „noi”, din cartierul Floreasca. Sper ca reparațiile efectuate după mutarea noastră să-i fi scutit pe noii locatari de neplăcerile pe care le-am avut noi. Altminteri, cartierul s-a dezvoltat frumos

ION ILIESCU

în anii următori, îmbogățit fiind și cu spații verzi generoase. E un cartier atrăgător, uman, dacă este să-l comparăm cu marile ansambluri urbane apărute în anii 1970 și 1980 în București.

Noua adresă mai avea un avantaj: era mai aproape de cartierul Crân-
gași, unde se afla locul de muncă al Ninei. La un moment dat, ea a ales să facă drumul spre și de la Institut cu bicicleta. Era mai comod decât cu autobuzul, în ciuda neplăcerilor prilejuite de trecerea peste vechiul pod Grant. Circulația de atunci, din București, era mai favorabilă mersului pe bicicletă, și se vedea acest lucru. Mi-am cumpărat și eu o bicicletă și, uneori, când aveam timp și era vreme frumoasă, ne permiteam câte o „escapadă” duminicală în afara orașului, escapadă care ajungea uneori, ce-i drept, mai rar, chiar și până la Snagov. Odată, întorcându-ne de la Snagov, într-un grup de prieteni bicicliști, ne-a surprins pe drum, în zona Tâncăbești, o ploaie de vară, abundentă, care ne-a udat până la piele. La tinerețe se suportă însă, cu umor, și asemenea întâmplări.

Festivalul „George Enescu”

Un eveniment remarcabil în viața culturală a țării, dar cu reverberații chiar mai largi, a fost inițierea, în 1958, la trei ani de la moartea lui George Enescu, a festivalului și concursului internațional care-i poartă numele.

Festivalul s-a deschis în ziua de 4 septembrie 1958, fiind lansat ca o manifestare trienală. Președinte al festivalului a fost desemnat președintele Academiei RPR, academicianul Traian Săvulescu.

Printre personalitățile străine prezente la prima ediție a festivalului s-au remarcat: violoniștii Yehudi Menuhin (fostul elev al marelui Enescu), David Oistrach, Alexander Placck; dirijorii sir John Barbirolli, Carlo Zecchi, Carlo Felice Cillario; pianiștii Claudio Arrau, Monique Haas, Yakov Zak, Otto Liebig, Halina Czerny-Stefańska.

A fost și pentru mine un prim prilej de a-l asculta pe Yehudi Menuhin (pe care aveam să-l întâlnesc și după 1989, tot cu prilejul participării la o ediție a Festivalului Enescu, în calitate de dirijor).

S-a remarcat, de asemenea, participarea unor artiști români celebri: pianiști – Valentin Gheorghiu, Maria Fotino, Mîndru Katz; violoniști – Ștefan Gheorghiu, Ion Voicu; violonceliști – Radu Aldulescu, Vladimir

Orlov; dirijori – Alfred Alessandrescu, Mircea Basarab, Constantin Bugeanu; soprane – Arta Florescu, Iolanda Mărculescu, Emilia Petrescu; baritonul Dan Iordăchescu; tenorul Valentin Teodorian; basul Nicolae Secăreanu.

Cu acest prilej a avut loc, de asemenea, prima audiție românească a operei *Oedip* a lui George Enescu, la Teatrul de Operă și Balet din București, sub direcția muzicală a lui Constantin Silvestri.

Succesul primei ediții a festivalului i-a asigurat perenitatea, el continuând atât înainte de 1989, cât și după.

În 2013 s-a desfășurat cea de-a 21-a ediție a Festivalului și Concurșului Internațional „George Enescu”. El se înscrie, astăzi, printre marile festivaluri de acest gen care se desfășoară în diferite țări cu tradiție muzicală, din 2001 desfășurându-se chiar o dată la doi ani. Printre directorii festivalului, după 1991, s-au remarcat dirijorii Ludovic Bács și Cristian Mandeal; din 2005, această misiune i-a revenit lui Ioan Holender (fost bariton la Opera din Timișoara, în tinerețe; apoi s-a remarcat, peste 20 de ani, ca director general al Operei din Viena).

Ediția din 2013 s-a bucurat de un succes deosebit, atât prin prezența unor formații muzicale de mare prestigiu, cât și a unor personalități proeminente ale vieții muzicale (interpreți și dirijori) din străinătate și din țară. Este suficient să prezint doar orchestrele din străinătate participante la această ediție: Staatskapelle Berlin; Pittsburgh Symphony Orchestra; Filarmonica Națională a Rusiei; Orchestre de Paris; Orchestra Simfonică Națională de la RAI; Orchestra și Corul dell' Accademia Nazionale di Santa Cecilia; London Philharmonic Orchestra; Orchestre National d' Île de France; Rundfunk Simfonieorchester Berlin; Die Münchener Philharmoniker; La Capella Reial de Catalunya; Royal Concertgebouw Orchestra Amsterdam; Royal Stockholm Philharmonic Orchestra; Camerata Salzburg; Harmonious Chamber Orchestra Osaka. Chiar și simpla enumerare a acestor orchestre este grăitoare asupra prezenței remarcabile a unor instituții muzicale de prestigiu, din țări cu o bogată tradiție muzicală. La care s-a adăugat o prezență largă a unor orchestre românești din București, Cluj, Iași, Timișoara, Sibiu, Craiova, Brașov, Bacău, Arad.

Printre dirijori, de remarcat: Daniel Barenboim, Manfred Honeck, Vladimir Spivakov; Paavo Järvi, Fabio Biondi, Lawrence Foster, Martin Haselböck, Marek Janowski; Enrique Mazzola; Christian Zacharias.

LIBRIS

ION ILIESCU

DESTINUL
UNUI OM DE STÂNGA

—◆—
a m i n t i r i

